

FESTA

Pels cims (1)

Oh isarda solitud, regina augusta
 que imperes en els serradals altívols;
 evocació sublim, misteriosa,
 de fortitut de creació divina!

La neu del comellar, l'aigua que'n raja,
 veure un remat de la vall fonda al caire,
 la borinor del vent; com me corprenen
 i a l'Infinit me fan volar la pensa!

Oh els arbrissons que arran del cel blavíssim
 gaudint la magestat de Den floreixen;
 oh aucell esmaperdut que sol hi voles
 i asprin pastor, que us té encís inefable;

si sulplanta-us el sagrat lloc podia,
 la fló espiritual ma ànima fóra
 en extasi vivint l'amor eterna
 sota la llum de son Creador, verge.

JOSEP MACIÀ.

(1) Del llibre de recent publicació *Cants de Natura*.

A Yvonne

A tu Yvonne, la dolça, la pobra Yvonne, es aquí després de la teva tràgica fi, adreço aquestes lletres.

Si quan dos mesos enrera jo't vaig conèixer t'hagués pogut parlar amb la mateixa sinceritat i franquesa, com podia fer-ho cap als últims dies de ta menyspreuada vida, que t'en hauria dit de coses! Are no ho feia per no fer-te sofrir més, per no donar-te més martiri, més si ho hagués pogut fer abans, hauria comensat dient-he que jo ja el presentia el teu suïcidi, car la forta neurastenia que es manifestava en tota tú i que ocultar no podies per més que ho probessis, i lo sensible del teu cor, perquè tu de cor en tenies, després d'un violent desengany, com el darrerament rebut, no podia conduir-he a altre cosa.

T'hauria dit, que anaves completament equivocada al volguer seguir la ruta, que des de feia un quan temps—tres anys—havies empresa... que tu encare que vinguda del nord, ja la tenies una vera ànima de jolia *mondaine* parisien, més com ja t'he dit abans, tenies cor i aquet era el teu pitjor enemic; aquets era el que't privava d'enmotllar-te a les circumstancies que envoltar-te poguessin, perquè tu Yvonne, la dolça, la pobra Yvonne, quan t'entregaves ho feies amorosament, posant-hi el cor i amor d'ingènua enamorada, quan en aquets casos, les que en la mateixa ruta per tu empresa es troben a l'entregar-se a l'home que les pretent, sols ho fan mogudes per una sola il·lusió; la de fruir fins que s'en cancin ell o elles, d'una vida luxuriosa la qui tu amb tota l'ànima avorries.

T'hauria dit, que tu, no podies, no devies donar-te a un home—com jo extranger,—que sols havia vingut a París per una temporada a fi de perfeccionar-se en el seu art: La pintura. T'hauria dit, que a més d'embadalir-te en la seva *pose* d'artista consumat, que a més d'enmirallar-te en les nines dels seus ulls grossos, expressius i negres, i a més de sentir el foll desitg d'amanyar sa bruna caballera tallada a la romana i d'ocultar tos dits finíssims entre les llargues melenes que tu dolçament, joganerament esbullaves, havies de pensar que més endintre de tot això, cap a un reconet més intim de la seva persona, hi bategaba un cor a l'impuls d'uns records que a n'ell, més que a tu, li feien estimar aquella anyorada Milano on segurament, igualment hi bategaba el cor d'una donzella que ferida per l'ausencia del seu estimat esperant l'hora del retorn, aquestes li eren anys i'ls dies li eren segles. Que si aquell cor bategaba no era per tu, sino per la que havia deixat en la terra nadiua, com el meu bat més que per aquella dolça Catalunya, per aquella bella Barcelona on a més dels efectes paternals i familiars, amistats i coneixences que vaig deixar-hi, s'hi hostatja aquella gentil obrereta imatge dels meus somnis i per a mi tan estimada, quin amor per ella, ha sigut, es i serà l'il·lusió més gran de la meva existencia.

T'hauria dit, que la teva desgracia, venia de quan Louis, aquell simpàtic estudiant de qui m'havies parlat tantes vegades, anant d'excursió i trovante al seu pas, va guanyar-te vilment el cor, arrencante d'aquella caseta pairal on hi han dos vellets i unes més petites nenes, que se-

gurament encare ploreu més que la fugida, l'anyorança que senten per la filla i germana perduda, portan te ell aquí a París, per al cap de vuit dies deixar-t'hi abandonada sens tu, oh Yvonne, la dolça, la pobre Yvonne, sapiguessis de moment quina ruta emprendre...

T'hauria dit, però amb l'ànima latent, que més que tot, t'hauria volgut retornar cap aquell petit poblet del nòrt d'aquesta França que tu tan estimaves, on perdonante de tot i aconsolante a la vegada, amorosament, alegrement, amb el cor vessant de joia, t'haurien donat bona acullida tos pares i petites germanes, qui si mai s'enteren de la tràgica fi que donares als dies de ta vida, més que de vergonya, de sentiment moriràn alhora.

T'hauria dit, que la teva desgracia es confirmà més quan a l'esclatar la guerra, de tos braços arrencaren aquell que tu em deies qu'era català i naturalitat francès qui t'estimava amb tota l'ansia, i que jo crec verament, puix que l'home que escriu les lletres que ell escribia, i que tu una vegada m'invitares a llegir, no pot ser que mai en el seu cor la falsetat hi fes estada. Tu l'estimaves i em deies que a ser possible l'hauries seguit ben resolta i contentament cap a les avençades, més això no pogué esser i al cap d'uns quans mesos de lluita, i per encarre que ell greument ferit i pensant en tu per l'amor que't tenia, sapigueres que havia sucumbit donant heroicament la vida en defensa d'aquelles terres niu i bressol de ta felissa infantesa i que al recordar-les, amb les llàgrimes als ulls, més d'una volta m'havies dit que ara eren barbement invadides.

Passat tot això, recordo que'm digueres que ja havies intentat el suïcidi, mes que no ho havies executat per manca de valor, i no es que no'n tinguessis, no, sinò que tu, Yvonne, la dolça, la pobre Yvonne, havies de sufrir més encare, havies de tenir un altre desengany que torturante el cor i destrossante l'ànima acabés per a fer-te aborrrir del tot això tan estimat que'ls mortals en diem Vida.

Anar-se'n Victor cap a la seva terra; quedar-te sola altre volta i plantejar-se en tu la crissis mortal qu'havia de donar fi a la teva existencia, fou tot una cosa. Esgarrifosament recordo encare que durant tres dies, presa d'un crudel torment que't feia delirar com una folla, arrossegant pel llit i amb les mans crispades, esbullaves i arrencaves els llargs cabells de ta formosa cabellera blonda, ensemps que tos ulls encesos com si tot el foc interior en ells es concentrés, i com si de la testa fugir volguessin, fits en la mateixa cosa semblaba que esperessin quelcom que no venia però que a venir no trigà gaire: La mort.

Quan al terç dia al vespre ja casi del tot calmada els amics de les *chambres* i jo prenguerem comiat de tu desitjant-he passessis una nit ben reposada i tranquila, notàrem que'ns saludaves amb un estrany somriure que si bé era ben diferent d'aquell somris llarc i dolç a que'ns tenies acostumats d'altres vegades, poca importancia hi donàrem donat el teu estat i a lo que havia passat durant aquells dies.

De lo que vingué després, sols recordo que casi a la matinada va despertar-me el brugit de persones que pujaven i baixaven les escales de l'*hôtel* i que al obrir ja la porta de ma *chambre*, i al interrogar-les amb la mirada sens deixar-me que

FESTA

de paraula preguntés, digueren: — Yvonne, es morta. Ella mateixa i amb una arma de foc, ha dorat fi a la seva amorosa vida. —

Després se t'emportaren i ja no he sabut rès més de tu. Si es cert que com ofrena en proba de la nostra curta amistat, no vaig oferir-te cap ramell de flors, ni a la teva memoria he resat cap pare-nostre, he portat i portaré per sempre més ton recort grabat a ma pensa, i això, Yvonne, la dolça, la pobre Yvonne, equival a la més exquisida toïa, equival a l'oració més ferventa.

Si quan jo't vaig conèixer t'hagués pogut parlar amb la mateixa sinceritat i franquesa com ho podia fer cap als últims dies de ta vida, que t'en hauria dit de coses! Pobre Yvonne!

J. PONS i MARTORELL.

París, 1916.

L'encís dels teus ulls

(Amorosa)

Son els teus ulls hermosament estranys,
ulls serens de celistia i de sirena,
tenen la llanguidesa dels estanys
i la llum del mitjorn de tan serena.
Son els teus ulls que m'han enamorat,
son ells sempre inquietos i sempre hermosos
que des de que't conec m'han captivat
i han despertat en mi somnis confosos.
Hores de turbació i de melangia,
hores de goig sublim i de recança,
hores d'idealisme i poesia,
d'amor, defalliment i d'esperança.
Jo no sé lo que hi ha en el teu mirar
ni sé que hi ha en tos ulls que tan m'admiren;
sols sé que'm fan sofrir i'm fan gosar
segons tot lo que'm diuen quan me miren.
I es que'n tos ulls hi veig un nou demà,
tot un món que ha creat ma fantasia,
ardent com la passió que'm va inspirar
la llum d'aquell esguard del primer dia.
Estimo tos ulls per sè'l mirall
de ton ànima ingènua i amorosa
que, pulcra com les aigües i el cristall,
pot revelar-me lo que dir no gosa.
Jo voldria en tos ulls, dòna del cor,
a tot-hora del dia enmirallar-m'hi
i que al tancar-los tu en somni d'amor
pogués jo quedar dins i empresonar-m'hi.
I poguer llegir aixís tots els secrets,
i endevinar d'un cop tots els misteris
d'aquets tos ulls hermosos, inquietos
que formen del meu món els hemisferis.

Son els teus ulls hermosament estranys,
ulls serens, de celistia i de sirena,
tenen la llanguidesa dels estanys
i la llum del mitjorn de tan serena.

EMILI SALETA i LLORENS.

Núm. 9 del Concurs literari

«Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquestos treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

Les fades de la nit

Es negra nit, la fosca impera, l'aire brunz roncament i a voltes xiula com serpent que s'arras-tra i es cargola, el tró rodolant cau de l'alta volta i son profund bruigit s'emporta l'eco espais enllà... fins que'l soroll s'apaga; el llamp, intermitent, brilla en la fosca com si fós d'un Tità ullada maligne... Les Furies de l'espai s'han fet senyores!

Baix a la terra toquen les campanes i del cim d'un cloquer deu hores cauen...

Les Fades de la nit, son totes tristes i per por, no han eixit com tantes altres nits, de llurs estances a volar per l'espai i cercà els Faunes per a dançar junt amb ells fent la Sardana... Tenen por dels Titans i ploreu... ploreu... i a Zeus poderós son esguart alcen i li pregunen humils que no les deixi.

Son plor s'es convertit en suau pluja i d'ella s'ha amarat la terra tota i ha devingut per sa virtut feconda. Demà molt més formosa serà l'Alba!

¡Mes oh màgic poder del plor dels febles quan sens llei, oprimits pels forts es troben!

Zeus de son plorar pietat n'havia i encadenant les furies, l'ampla volta a sa veu obedient s'es fet serena. La nit ha devingut tota calmosa!...

Ja brillen dalt del cel els ulls dels Faunes i les flautes tocant criden les Ninfes que surtin quietament de llurs estances a volar per l'espai per a cercar-los i dançar junt amb ells fent la Sardana...; ja tots junts s'han trobat, i un cant de noces han entonat plegats i la victoria dels seus deus celebren, tot dançant al ritme de les flautes i el Cefir que les gronxa... La lluna allà d'enllà se les contempla i d'alegria fa una mitja rialla...

Tot d'un cop s'es desfeta la rodona. Les Fades çà i enllà com folles corren, cercant un lloc on poguer escondir-se. Son porugues... han vist que de la terra, ulls infinits estaven contemplant-les.

Aon s'amagaràn per fer sa festa si volen a tot pler de l'aire lliure gosar, i son de que les guaitin molt geloses? Qui contra eix nou destorp sabrà amparar-les? Oh Deus! no han de poder estar avui tranquiles?...

El suau Cefir que les bressolava, atent ha corregut a deslliurar-les dels ulls impertinents; i accentuant un xic la seva força, ha empès de l'altra banda de la serra una boirina lleu, i damunt la ciutat l'ha extesa tota.

Les Fades son burletes; car al mirar la terra embolcallada, es burlen dels humans a riallades i veient-se lliures a rependre altre cop tornen el ritme que ja no deixaràn, fins que la Aurora surti i desfaci aquella lleu boirina, tornant-la fines perles de rosada.

Les perles li seràn ben agraiades, car li faràn d'espill perquè s'hi miri i estigui alegre al contemplar-se bella.

RAMÓN GAVALDÀ RIBAS.

La força del recort

Al amic poeta Dr. Girona Cuyàs

Plau-me, l'Amic, en l'hora del misteri,
quan frisa'l cor i sent l'anyorament,
obrir, al costat vostre, mon salteri,
per xò us tinc en la tela de la ment.

La posta's va enrogint i mes mirades
les pren l'immens gresol del or roent,
i com que les cançons teniu daurades,
penso, tal volta, es trobin aplegades,
omplint-ne la paleta, envers ponent.

Aprés, extasiat. capir voldria
la toia dels colors, capell del dia;
mes com que va esfullant-se i la llum treu,
la nit estén arreu son vel tot bruna
i en lloc del or hi posa argent la lluna...
¡oh el bell mirall que'ns mostra'l braç de Deu!

Llavors quan gaiament amunt s'enfila
l'astre nocturn pel sideral camí,
i l'aire es ben gelat, l'hora tranquila,
mes tot tant reverent fa son destí.

Llavors, plau-me mirar l'escampadissa
de masos xics i grans de nostra vall,
de les sagrades llars la xerradissa.
L'espetic dels tions, la fumedissa
que munta, com encens en espirall.

Plau-me també la venerable testa
mirar dels vells, que si es de neu congesta,
porten prou ben encés, el foc al cor;
plau-me'ls contes que diuen amb destresa
i'ls caps embadalits de l'infantesa,
plau-me'n sos cants i encar més son candor,

i el bel anyoradiç de les remades
quan entren satisfetes al corral,
i'l veure ja tornà de les llaurades
l'hereu amb la parella tant lleal.

I quan tenen la tasca ben finida
i acuden tots al temple de la llar,
m'encisa son rosari i desseguida
de tants de Pare-nostres la florida,
que apar, talment, que tornin començar...

Per xò'm plauen, l'Amic, vostres membrances,
car porten, tantes voltes, benaurances!...
Al veure avui, encar que'l lluny. la flor
«Retorn de l'hereu», pren mos ulls galana
i en l'encís posa'ls de la nostre plana,
que vos, l'aimant, canteu amb plectre d'or.

Mossén PERE VERDAGUER.

Contes tràgics

La mort d'en Carles Deniel

Tots els amics, tots els actors, i bona part dels presents van abraçar an en Carles Deniel, felicitant-lo efusivament. Havía acabat l'ensaig general de la seva comedia que havia d'estrenar-se l'endemà. Algú, va planyer's de que s'hagués de representar en aquell modest teatret de societat, tenint tants mèrits per a ser portada a l'escenari d'un coliseu de la ciutat, però no hi havia remei... En Carles Deniel, bé n'havia fet prou de passos i d'esforços per a lograr-ho. Per dissort, tot fou en và, i el poeta va conformar-se amb que l'estrena tingués lloc en la seva barriada nadiua de les afores i en aquell teatret d'aficionats. L'ensaig havia anat molt bé; els actors se multiplicaren i s'havien encarnat els papers d'una manera tal que, a l'interpretà'ls, no semblava sinò que totes les desventures i les dissorts, com totes les joies i gaubances, les experimentessin de debó, en lloc de fer-ne no més que una copia... En Carles Deniel estava satisfet.

Van tocar les tres de la matinada i tothom va pendrer comiat; en Carles Deniel fou dels primers. Volia defugir les felicitacions dels seus amics i tenia ganes de respirar l'aire fresc de la nit. Al ser al carrer, va sentir fret. L'oreig precursor del dematí era, fet i fet, massa viu i en Carles Deniel va tenir-ne com una esgarrifaça. Va apretar el pas i es va internar pels carrers d'aquella barriada industrial, tan quiets i reposats, camí de casa seva. Mentres caminava, anava repassant de memoria tot el curs d'execució de la seva obra i en revivia els obstacles vençuts i els sacrificis consumats... Se va tornar a veure al despatx, amb els llibres de comerç al seu davant, aquell company—excèptic—al costat i el principal, no gaire lluny... En aquell ambient de comerç, treballant deu hores diaries, a estones perdudes havia tingut naixença i plenitud l'obra somniada. N'havia fet les escenes, amb el cap mig enterbolit pels números i fórmules comercials i—sempre—amb la temença de ser sorprès pel principal. Aixís, que la seva obra—tan bella i tan complerta, tan arredonida—havia tingut una efloració accidentada i tan intranquila, que en Carles Deniel mateix s'admirava—are, al veurela ja llesta—d'haver-li pogut donar bona fi.

Mentrestant caminava, i tot caminant, prossegua les seves reflexions... Indubtablement alguna força l'havia ajudat per a arribar aon havia arribat. Aquesta força, doncs, d'aon o de qui provenia?... En Carles Deniel trobà la resposta seguidament: provenia de la seva Marta. Amb tota sinceritat reconeixia que, de no ser per ella, hauria desistit moltes vegades de prosseguir l'obra seva. I no era estrany. ¡Havia de lluitar contra tantes dificultats!... La principal, la manca de temps que l'obligava a perdre hores i hores, destinades al repòs. Durant dos o tres mesos, dia per dia, s'acotxava a les tres, a les quatre de la matinada i a l'endemà, inevitablement, havia de matinar. Dormia no més quatre hores i va enmalaltir, se va aprimar, anava en camí de tornar-se tísic... La seva Marta el va salvar i va fer-li can-

FESTA

viar de vida; més, durant un temps, la seva obra va restar interrompuda.

A l'arribar an aquest punt dels seus pensaments, en Carles Deniel va trobar-se davant de casa seva i no hi va voler entrar; volia continuar pensant com fins aleshores. Per altre part, tampoc tenia sòn, i va seguir caminant. No sabia aon anava, però tampoc el preocupava gens no portar una direcció determinada. Va tornar a pensar en la seva obra i va recordar-se de la seva resolució de prosseguir-la al despatx, d'amagat, naturalment, del seu principal... Oh! les vegades que havia tingut de sofrir-ne les reconvençions i fins les amenaces!... S'havia vist a punt de ser despedit dugues vegades, fins que l'obra va quedar llesta, però, des d'aleshores, mai més el principal va haver-lo de renyar.

En Carles Deniel, en les seves reflexions, entrava ja en el seu camí de roses i revivia aquella hora en que va llegir l'obra seva a la seva Marta que la resseguia, amb el seu caparró d'or acostat, molt acostat, an el seu bullent d'entusiasme... ¡Quin dolç moment!... Quan va acabar la lectura, els seus ulls van trobar-se amb els d'ella, els seus llavis buscaren els de l'amada i un càlid bès—amb tota la dolçor i l'ubriaguesa del primer òscul d'amor—fou com un premi concedit al seu talent... Oh! Marta, Marta!... Després, els seus amics entusiasmats amb la seva obra... Ultimament, els ensaijos, plens de fervor i idealitat; a l'endemà l'estrena, que fora felíç—no'n tenia cap dubte... Oh! quina joia!... Més endavant... ¡Senyor! ¿que faria més endavant?...

En Carles Deniel s'havia aturat al sentir unes campanades d'una iglesia propera; una, dugues, tres, quatre... Ja era molt tard i lo més sensible era que s'havia allunyat molt de casa seva; va tornar a sentir la mateixa esgarrifança de fred d'abans i s'en va espantar. Per a ser més aviat a casa, va resoldrer passar per la via fèrria i va deixar aquells solitaris carrers endormiscats...

Are, en Carles Deniel, pensava en la seva mort i, anc que's revoltava contra aital pensament, aquest toçudament no l'abandonava i l'obligava a fer-li atenció... La seva mort, la seva mort... ¿com fora la seva mort?... En Carles Deniel va voler imaginarsela i es va trobar—ja d'edat mitjana—fruïnt d'una anomenada universal, admirat de tothom i plè d'honors i de riqueses... Però, no: la seva idea obsessionant d'aquells moments era la de la seva mort... ¿com fora la seva mort?... En Carles Deniel seguia caminant per la via, com hipnotisat per aquella idea. Are, ja se la figurava bé la seva mort, i veia un luxós cotxe tot negre tirat per dèu, per dotze cavalls negres, també, com la nit... Moltes corones, molts missatges de condol, moltíssima gent, moltíssima gent, i un monument... més tard, quan el seu còs fos ja tot cendra... Tot cendra, oh! quin horror!

En Carles Deniel va tombar-se en rodó. Havia sentit un furiós trip-trap metàlic i al davant seu mateix, veia un mónstre negre, immens, vomitant fúm i guspises de foc... El tren s'el mirava, l'hipnotisava amb els seus ulls verds i rojos i blancs... Després, sentí una empenta terrible i... ja rès més.

El tren havia passat, i a l'argentada claror de la lluna es veia, sobre la via, fet a troços, horripilant, el còs d'en Carles Deniel.

***

A l'endemà, duia un diari aquesta esqueta nova: «A la matinada d'ahir, prop del baixador de la Riera, el tren ascendent n.º 347, va atropellar un home, deixant-lo mort a l'acte. No ha pogut ser identificat.»

¡Quan distinta va ser de la que ell somniava, la mort d'en Carles Deniel!...

SALVADOR SOCIAS i FORNELL.

Gaia companya

Del trahut d'aquest món vui allunyar-me;
vui viure en solitud;
rè em fa que de somniós vulguen titllar-me...
si sempre ho he sigut!
Es ma boja fatlera,
quan la Natura té el matiç més bell,
el donà el «Deu-te-guard», en primavera,
al veure'l retornar, a l'oronell;
fervent enhorabona
a la poncella que ha esclatat en flor,
quan el baume pregona
pel bosc joliu el fruit del seu amor.
En ma ansia de poeta,
agegut pel brostam de frèstec sot,
per mí, quin goig quan tinc amb la violeta
una conversa en que no hi ha cap mot!
Què bella l'harmonia
dels cantaires aucells el rondineig
quan al bell mig del bosc, al caure al dia,
com fantàstic remor porta l'oreig!
En mig la placidés d'aqueix paratge,
sento un ressorgiment dintre del cor...
si veig que la Poesia hi té l'estatge,
on puc estar millor?
Deixeu-me amb ma follia,
que ella una nova vida em vé a donar:
si per companya tinc a la Poesia,
què més puc desitjar?

CANDOR SALAMÉ.

Natura

Eren les primeres hores de la tarda; l'aigua saltant de llosada en llosada, anava escumejant i queia en un minúscol estany reclós per les estribacions de les montanyes que en el seu espill s'enmirallaven, més enllà s'escorria entre l'esque de dugues rocasses i joganer, plè de clarors blavenques anava fent via.

A la banda de ponent arressarada al peu de la montanya que s'aixeca magestuosa, hi ha la casa del moliner bastida sobre les roques; amb sorollosa empenta ix de la turbina l'aigua fins ales-hores empresonada, formant un aigua-barreix amb la que salta de les llosades i confonent-se amb ella. La casa es blanca: a la banda del riu, sobre la porta forana, hi ha un finestral ombreijat per una restellera de panotxes daurades; el brançal es baix com fet esprès per a que el moliner pugui veurer de més aprop tot lo que passa per davant de la casa.

En l'estany hi ha una munió d'anecs que so-

Carnet de Societat

CAPITOL DE NOVES

rolloso s'hi capbussen; l'aigua canta l'eterna cançó que omplena de gaubança. El sol mig-apagat no pot acabar d'escorrer les cortines boiroses.

Pel finestral surt una dòna jove, de flancs desarrrollats, amb les manegues arramengades i les faldilles replegades a la cintura mostrant el *refajo* vermell amb franjes negres.

—Tites... tites... crida.

I llensa des de dalt, fulles de verdura que va tirant are a una lloca que cloquejant crida als seus pollets, per a que tingan sa part en el festí, are a les gallines que corren al oir el *coc-coc* del gall que s'hi acosta majestuós i satisfet, allargant i arronsant el coll.

La dòna resta un moment aturada amb els colces apoiats en el brançal de la finestra: es passa la mà pels cabells... mira la llocada:... com se capbucen els anecs:... escolta amb complacència la remor de la cascata:... placidament mira el cel emboirat... i... espera...

De sopte se li acosta el seu home, brau minyó, amb el cabell plé de polsina blanca i amorosament l'agafa per el bust sense deixar-la mourer de recolsada; ella sent com li puja una foguerada al rostre; de cua d'ull esguarda al moliner amb manyagueria...

Devant la porta forana la lloca va cridant a la seva niuada i els més fredolics se li amaguen sota les ales: el gall, fent un fort *coc-coc*, munta sobre la gallina rossa que està aclofada... el riu salta de roca en roca, rient i cantant... el sol ha vençut i il·lumina la gran volta.

Assegut a l'escó, el moliner menjava una seba amanida sobre una llesca de pa... la molinera tenie un nin a la falda...

LLUÍS AYMÁ.

LA RUTA NOVA

D'uu amor perdut
sento l'anyorança,
per cap altre amor
no tinc esperança,
mes al lluny, molt lluny...
amb brill inquiet,
brillà l'ilusió
com un foc-follet.
Tan pròmppte s'encen,
com pròmppte s'apaga;
tan pròmppte es aprop
com fuig i s'amaga.
Es aquell llumet
que quan se fa fosc
guia an els infants
que's perden al bosc
i després qu'han fet
llarga caminada
els porta a fruit
la casa encantada,
la casa d'amor,
casa d'ilusió,
que ensenya el camí
de la salvació.

JOAN MAS JUNYENT

=Dijous vinent estrenarà morrió la gosseta dels senyors de Barrila.

=Air va donar-se sessió de castanyoles a casa de la Comtesa de Blanes i de guitarra a cân Joan de les Candeles.

=Dintre pocs dies cumpliran per primera volta amb el sacrament de la penitència, les simpàtiques filles de la Marquesa de Tossa, la que per recort a tant solemne acte, regalarà a cada un dels invitats una fulla dominical atrassada i tres unses de panallets de Sant Blai, patró del mal de coll.

=Per a celebrar el faust succés de haver surtit la primera dent al primogènit dels Barons de Cervelló, van tirar air pilota a l'olla.

=Després de molts treballs, ha entrat en el tercer grau de *tisis* la distingida esposa de nostre bon amic don Ciprià de la Marca. Ho celebrem.

=Ha fumat el primer *cigarrillo*, el fill segon dels Barons de Sant Quirse de Besora.

=Dissapte passat, després de molt patir, caigué a la senyora de Menguis el pegat porós que portava en els ronyons. Nostra enhorabona.

=El dia primer de mes, festivitats de Sant Corneli, celebraran la seva festa onomàstica molts de nostres amics i coneguts. A fi de no passar per alt cap nom, ja que son molts els que celebren aquesta festa, no publicarem llista. A tots els desitjem moltes felicitats.

=Air en l'expres varen sortir per a Madrid la soprano senyoreta Flora Mangri, que té de cantar un d'aquestos dies en el Reial, i el fiscal de l'Audiencia de Tona, que no cantarà en lloc,

=Per a celebrar la seva entrada al gran món, el fill petit dels senyors de Torrella va pendrer air en dejú un citrat de magnesia, i els seus pares un xacolata a la francesa.

=Demà cumplirà deu anys que dos eminents artistes d'aquesta capital estan posant en música al *D. Juan de Serrallonga*. Segons noticies, pensen donar-lo a coneixer en un dels nostres teatres en la temporada de Pascua de Resurrecció del any 2002, primer cap i cua del segle vinent.

—La senyora de Verdum ha tingut un noi i el seu espós un vesper al clatell.

=Sense haver sofert cap contra temps, li han sigut foradades les dos orelles a la xamosa nena dels Barons de Vigatans. No va plorar.

=La coneguda maquinista de blanc, la *Nena*, ha deixat de fer colls i punys i claus de ganxo. Ho sentím, puix com diu el poeta:|

«Colls i punys pocs ne veuràs
fets amb la punta del nas.»

Santiago Roy

FESTA

ES AQUI

Oh l'emoció plaenta del record,
baume consolador pel nostre cor!
SALVADOR SOCÍAS.

Es aquí; sota'ls arbres fermes i altívols
que visquerem un jorn els dos, tendrívols,
les nostres il·lusions.

Es aquí, quan venia la vesprada,
que volant, ens donava l'aucellada
alegra ses cançons.

Enllaçats, plens d'amor, rients ditzosos,
passavem pels deserts i silenciosos
camins encatifats.

Ens plavía la fressa del brancatge
la cançó remorosa del fullatge
i'ls arbres enlairats.

Es aquí que corries com la daina,
empaitant la lleugera voliaina
que volava gentil.
Es aquí, que jugant sobre la molça,
ens donava plasent sa flaira dolça
la violeta humil.

Commós i embadalit jo't contemplava
i amb la mà, febrosenc, amanyagava
la seda dels teus rulls.

T'omplia de petons, amor jurant-te
i't deia dolços mots boi esguardant-te
de fit a fit els ulls.

Es aquí, que ton nom, com en un marbre
escrivia en la soca de cada arbre
com un record etern!

Es aquí, que plorant una quimera
vinc a flairar perfums de Primavera
a mitjos de l'hivern!

Veig encara'l redós dels jorns felïços
sota la volta d'arbres vincladiços
de bell fullatge verd...

El redós aon torno i trist sospiro
recordant els bons temps; i que m'admiro
de lo molt que he sofert!

Aquí, vora del llac, com flor hermosa
ta boca m'oferies, amorosa
perquè hi posàs un bes.

I ens besavem els llavis d'amor bojós...
¡Oh els teus llavis! que, bells frescos i rojos
no besaré mai més!

No reviuré mai més l'hora exquisida
quan besava amb dalit ta boca humida
rublert de joia'l cor!...

Mes... ¿què hi fa, quan dels jorns de placidesa
per a endoleir les hores de tristesa
ne queda un bell record?

ALBERT PIERA.

La Haia, 1915

ECOS

D'un dels darrers balls de disfrees va guanyar-ne el primer premi una que anava d'estàtua d'En Rafel Casanova.

Això de disfregarse d'estàtua requereix més ets i uts dels que a primera vista sembla, doncs a l'hora de presentar-se davant del Jurat, la disfrega en qüestió va adoptar la postura del gran patrici, enfilada en un pedestal que li portaren en aquell moment, exacte al que descansa la *Ulegítima* figura.

I ara no't dic jo si li arriba a passar pel cap de disfregarse de Colón!...

***

Al Romea s'ha estrenat una nova obra del senyor Linares Rivas i hem notat que la fulla dominical de les parroquies no n'han dit un mot.

Vaja, senyor Linares, ja era hora de que's reposés vostè.

Es a dir, potser l'empresari del Romea els ha trovat en manca des de el seu calaix els efectes d'aquella propaganda en contra que feia l'esmentada fulla de les darreres obres del mateix autor.

Ves-ho a sapiguer!...

***

Vaja! Que dintre la desgracia podem ben dirnos que hem estat de sort. Es ben cert que de bones a primeres al enterar-nos del terrible naufragi del «Príncep d'Astúrias» no hi hem sapigut veurer la sort per en lloc. Prô després... ¡Oh, després!... No hem enraonat amb persona, home, dòna o homenet, que no'ns haigi comunicat amb cara espaordida:

—M'he salvat d'una i bona!... De què, que jo m'hi embarco!... Ja't dic, noi, que se'n va anar de rès, d'un fil...

Deu nos en quart que aquest fil s'hagués fet esfumat, i s'hagués embarcat tothom qui diu que s'ha quedat en terra per miracle.

Llavors a Barcelona hauriem quedat quatre gats. I el vaixell... Oh, el vaixell estem segurs de que el pès l'hauria enfonzat apenes arribat a l'avant-port!

***

N'hi ha molts que's creuen que per a riurer s'ha d'anar a veurer un d'aquests *vaudevilles* que fan pujar els colors a la cara, sent aixís que si es prenguessin el treball de passar els ulls per la secció d'anuncis de qualsevol de nostres diaris, n'hi trovarien tots els dies que alguns que'ls farien posar alegres sense tenir de gratarse la butxaca; o sino que ho diguin els que a continuació copiem:

Piano de color nuevo, se vende.

Bé, es allò que's diu; *Bien vestido y mal comido.*

Viuda, joven y bien vista, desea único huésped.

Aquesta senyora si no parla més clar, es per por de que li fassin esquellots.

Madre e hija desean un caballero.

¡Pobre home! No se li girarà poca feina.

Se alquila un piso con dos puertas.

Aquest anunciant no deu saber que amb dos portes es malo de guardar.

Gratis señoras para criadas de todas clases.

Podrien haver afeigit, *La solución mañana.*

Se hacen juegos de novias.

¿Com ho ha dit això?

Are diguin vostés. ¿No es més ignoscent i bo-
nic pasar el rato aixís que anar a veurer aquelles
porqueries?...

ESGUARTS

La terra tota trista planyia's d'anyorança
pel sol que feia dies no havia somrigut,
—i com la placidesa d'un ser sense esperança—
resona unes paraules fidels a un cor retut.

En son esguart no's veien els dies de gaubança
que amb gran magnificencia li daven fortitut.
ni joies que brillessin—que al ritme de sa dança
seràn la vida i gloria pels dies del futur.

Seguint aquest silenci, me vindrà la nit bruna,
i el cel anà esqueixant-se sortint claror de lluna
dient a la vegada que la segueix el sol

que oint-ne de la terra la mística pregaria
anava prompte a estendre—com cosa llegendaria—
los raigs roents i aurífics d'un màgic cabreçol.

A. BACHS GABRIEL.

BIBLIOGRAFIA

CANTS DE NATURA.—*Volum de poesíes d'En
Josep Macià, amb un pròleg d'En J. Rodergas
Calmell.*

L'obra d'En Macià no'ns es desconeguda i ja
saviem que d'aquest jove poeta en podiem espe-
rar quelcom. El recull de poesíes que'n el seu lli-
bre ens ofereix no son obra definitiva, en efecte,
però ens afirmen en l'opinió de que en Macià *arri-
varà*.

En els seus *Cants de Natura* (quelcun dels quals
ha sigut publicat a FESTA) s'hi nota—com diu son
il·lustrat prologuista—l'influencia d'en Verdaguer
i d'en Maragall i nosaltres hi trobem que la d'en
Maragall es la que hi domina. Bo es seguir les
petjades dels grans mestres però creiem que'n
Macià s'ha de crear un estil propi, d'ell no més,
per a afirmar-se i conquerir un bon lloc en el camp
de la poesia.

Li havem de notar certa duresa que observem
en quelcuns versos de les seves composicions, ai-
xís com també quelcom forçat, que per algú po-
dría esser titllat de rípiós. En Macià, si vol, pot
evitar aquests defectes.

On, en el nostre entendre, està millor es quan
toca la corda patriòtica; aquesta es la fibra sen-
sible del seu cor i es la que vibra armoniosa i en
la que en Macià s'ens mostra més complert.

* * *

Concells Pràctics per Escriure en Català.—Es un
fascicle editat per la Biblioteca Nova on es donen

les regles gramaticals per a escriure el català en
forma oposada a les Normes.

Nosaltres no som ni partidaris dels uns ni dels
altres, sols voldríem que'n una forma o altre s'
establis una unitat que acabés amb l'anarquia
en l'escriptura del nostre idioma. Es per això que
havem adoptat les *Normes*, encare que rebelant-
nos a voltes contra quelcuna d'elles. Es allò que
diem de l'anarquia, que existirà fins que una ten-
dencia s'imposi en absolut a tots en general.

M.

*
* *

En lo desert de la vida
un oassis he trobat
de vegetació florida
que mon cor ha perfumat.
M'han donat franca acullida
tendres braços plens d'amor
i m'ha ofert boca enrogida
el plaer del seu sabor.

VICTOR D'AMOC.

Gairebé no entra en aquesta secció lo que anem
a tractar, però com que a Barcelona tenim la satis-
facció de comptar amb tres *plazas de toros*, un club
Gallista, un *Grupo Ojen* i una colla d'entitats i ele-
ments taurino-culturals, no desentonem si li en-
quibim.

Suposo que tots vostés ja n'estaran enterats,
perquè a hores d'ara ja ho sab tothom; en *Joselito*,
el nostre incomparable *Joselito*, l'incommensurable
Gallito ha sigut declarat inútil per a el servei mi-
litar.

Una sort i una dissort, tot d'una pessa, per a
l'*afició*; una sort per que aixís no's veuràn obli-
gats a prescindir aquesta temporada d'admirar les
maravelles del seu art exquisit i refinat, però ¡qui-
na decepció pels aficionats a la *cornamenta*! En *Jo-
selito* inútil, inútil en *Joselito*! Crèguin-me, se-
nyors, que n'hi ha per tirar el cordobès al foc i tan-
car-se en un convent. Figúrin-se el disgust d'un
gallista quan senti increpar al seu ídol per un *bel-
montista* (no tot han de ser *romanistas* i *datistas*)
i no li puga replicar, perquè l'altre aprofitant un
pase massa distanciat del *niño* li cridi:

—No zirvez ni pa sorche, zo tío jindama!

FESTA

M'esgarrijo de pensar-ho. Encare que ben meditat això parla molt alt en prò de la rassa espanyola, perquè si un home declarat inútil pel servei de les armes es capàs d'heurese-les amb els *miuras* fassin-se càrrec de lo que fora capàs un individu declarat útil; al menys es barallaria amb un exèrcit de mamuths!

Aquesta reflexió pot esser un gran consol pels entusiastes del art de les banyes i además que, ben mirat, això es una protecció de la Providencia que, segons diu la cançó, té tota una debilitat per a l'espectacle nacional:

*El arte de los toros
vino del cie, eelo...*

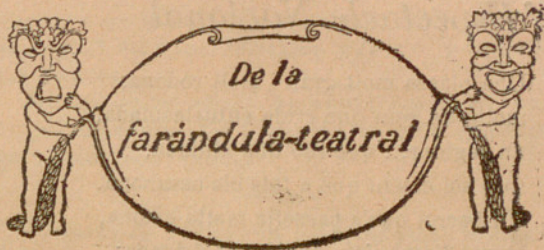
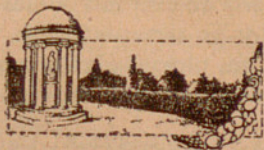
La més coral enhorabona als senyors tauròfils; quina vergonya més gran hauria sigut que qualsevol sargent hagués pogut dirli quelcuna inconveniència al *semi-díós*.

BARCINONENSIS.

L'ATMETLLER

Pobre ametller
queen plé Gener
has somniat
la primavera,
i has deixondit
i ets tot florit
i brilla al sol
ta cabellera!
Sota'l cel blau
i al breç suau
del ventijol
que t'acarona
tu vas cantant
i pregonant
que per vençut
l'hivern se dóna.
Calma ton pler,
pobre ametller,
potsé ton goig
serà en debades;
l'hivern traïdor,
a lo mellor,
sol retrassar
fortes nevadas.
I si la neu
cau demunt teu
i, sens pietat,
sens flors te deixa,
quan a l'istiu
tot canta i riu
tant sols de tu
s'oirà una queixa.

SANTIAGO COSTA ROCA.

TEATRE CÍRCOL DE SANS.—*La victoria de l'infern*, comedia en 2 actes d'En F. Freixas i M. Gras Vila. *Nocturn*, fantasia en 2 actes d'En A. Camps.

La companyia Claramunt i Adrià va oferir-nos el diumenge 12 del corrent les estrenes més amunt esmentades i el fet d'esser una d'elles deguda a la ploma de dos companys de Redacció, un dels quals es l'encarregat d'aquesta secció, es el motiu de que en Manelic tinga de deixar per aquesta vegada el lloc i que jo'm veigi obligat a complir sa tasca. Com més amics més clars, companys, aixís es que vaig a exposar el judici que *La victoria del infern* m'ha merescut, com si es tractés d'uns senyors en absolut desconeguts per mi.

El primer acte que es, sens dubte, el millor, l'acció s'hi desenrotlla perfectament; en el segón, en canvi, la trobem un xic precipitada i brusca cap al final, com si es tingués pressa per arribar al desenllàs; l'idili entre na Roser i en Claudi està bé i resultaria millor si en Claudi estigués més vehement i més enèrgic al explicar el perquè de la criatura recullida per éll.

Els personatges estan ben dibuixats entre ells la Munda, Mossèn Gregori, D. Elías i especialment *El Champ*, que ho es de mà mestra. S'haurien de retallar, al nostre parer, quelcunes escenes com les del sacristà i la Munda al comens del primer acte i també la del carter quina excesiva durada la perjudica. Del paper d'en Sebastià s'en podia haver tret més bon partit.

El conjunt està bé, portant l'acció—salvant lo que'm dit de la precipitació del final—amb tota justesa; els xistos ben trobats i a punt, mantenen l'hilaritat del públic sense distreure'l de la trama de l'obra, quin interès es manté constant.

La victoria del infern, es de les obres que deixen al públic satisfet.

Dels actors sobresurtiren la senyora Paricio i el senyor Teixidó que encarnaren els papers de Munda i *El Champ* de manera magistral, molt bé els senyors Claramunt i Adrià; el senyor Daví no tingué altre defecte que caracterisar-se massa jove; el senyor Ferrandiz estigué exagerat i la senyoreta Ferrandiz dintre del seu paper—que es de poc lluiment—discreta.

***

I de *Nocturn* ¿que'n direm? gairebé ens sab greu dir-ne rès perquè no podem dir-ne rès... de bò.

Desconeixement absolut de l'escena, mal conluminat, inexplicable, incoerent; heus aquí lo que es *Nocturn* que l'autor califica de *fantasia* i nosaltres creiem que es un desvari.

Cregui un bon concell el senyor Camps; no escriguí mai més per a el teatre.

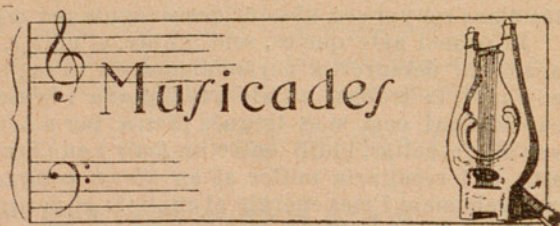
Els actors feren lo possible per a fer surar l'obra.

MAGÍ MURIÀ.

L'Espectacle Nacional

Una plassa molt gran i molt rodona;
 molta de gent que crida entusiasmada;
 un regidor... que reb una xiulada,
 i un sol calent que a tots els assahona.
 Un barret que's passeija molta estona,
 tronat i amb l'ala quasi bé estripada;
 algú renec de boca mal parlada
 i un concurrent que amb l'altre s'abrahona.
 Uns quants *ximples* que mostren les *etxures*;
 una fera corrent com un mal aire,
 que'ls agafa i els tira tots enlaire,
 i un galeno que fa primeres cures.
 Retratat amb pocs mots aquí vos deixo
 l'espectacle més cafre que coneixo.

LLINÀS.

RESUM.-CONCERTS

Després d'una certa calma musical hem entrat an el període de plena efervescència lírica.

Veigis sinó el diumenge dia 12 dels corrents, en quin jorn se donaren, entre altres més modestos, quatre concerts tots ells ben interessants i organitzats respectivament per l'«Acadèmia Granados», «Associació Wagneriana», «Associació Musical de Barcelona» i per el ja famós guitarrista granadí Andreu Segovia.

La mateixa abundància lírica ens obliga a ésser breus. En el concert organitzat per la primera d'eixas entitats, hi prengué part el notable director i compositor Lamotte de Grignon, l'excel·lent soprà Concepció Badía i una orquestra de 40 professors, que desempnyaren un programa interessant i de tot gust artístic.

—Es a la «Sala Mozart» que la «Wagneriana» ha organitzat el «Cicle Beethoven», en quals sis sessions s'executaràn per primera volta a Barcelona els XVII Quartets integrals per a instruments de corda del colós de Bonn, interpretats pel estudiós i renombrat quartet «Renaixement». Per a llur audició estàn disposats en forma tal que en cada una de les sessions es pugui apreciar els tres estils o èpoques diferents en que'ls biògrafs divideixen l'obra beethoveniana.

La primera jornada (12 dels corrents) resultà de vera solemnitat musical; formaven el programa els quartets I, VII i XII, que confirmaren el molt saber i fina inspiració del diví sord, universalment admirat.

—No menys interessant va ésser la primera sessió del «Cicle Brahms» portat a cap per l'«Associació Musical».

Entre altres obres dignes de mencionar-se més

ja oïdes en diferents concerts es daba per *première* una «Balada» que s'escollà amb gust. Totes les demés composicions per llur bel·leça i importància requerien notables executants i pot dir-se que aqueixos no sols no defraudaren les esperances, sinó que saberen fer honor a la memòria del grandíós compositor de la ciutat d'Hamburg. S'els hi aprecià una interpretació correcta i discretíssima. Foren els senyors Buxó, Quer i Vives, ja coneguts del públic filarmònic, i completaven el quartet de corda els senyors Rosés, Rivas i Galvez, que no desferen gens el bon conjunt.

—Com a comiat a Barcelona i amb caràcter d'extraordinari va donar el notabilíssim guitarrista Andreu Segovia un recital en el «Palau de la Música Catalana».

Ja no es possible arribar a una perfecció millor pulsant el més sentimental dels instruments; la guitarra entre ses mans s'ennobleix. No es difícil l'augurar que en Segovia serà, si ja no es, el continuador, el «reviuador» de les glòries i èxits dels mestres espanyols d'imborrable recort: Sor, Tàrrega, Costa i Llovet.

En tot el programa demostrà posseir un mecanisme prodigiós i ésser un artista de sentiment que posa tota son ànima a lo que interpreta; que es un ver mestre i un raro intèrprete que sab expressar el sentit íntim dels grans creadors de música.

En Segovia ha quedat consagrat com a «virtuós» de mecanisme i de sentiment.

DIXI.

L'any que se'n và

—Oh Kronos, pare meu, abans que'm mani la vostra Augusta llei aclucar d'ulls, del llibre qu'escríu l'home prec llumini el sol de llum eterna tots els fulls.
 Me'n vaig amb greu recança, car el deixo confós i confiant amb la claror qu'enganya amb brill metàlic. Quant sofreixo mirant-lo cec de pensa i mort de cor!...
 Mai, cap més any d'antiga germanada tingué per l'agonia tan sofrí ..
 Soc l'any de sort més trista i malaurada...
 Quin testament faré, pobre de mi...
 Mon successor que frissa per la vida, arribarà ferit pel greu dolor de veure'l foll en guerra fratricida, l'afront més gran que pot sentir un cor.
 L'any nou, pensarà amb mi, per l'elegia de no poguer conèixer cap germà com jo igualment pensaba quan naixia, torment que cap com ell se'n pot trotà.
 Veient que l'home té cel i corona, fruit el goig de viurer fins la mort voltat de bons germans i ho abandona per a sembrar arreu el desconort i soterrar les arts de cent mil pobles gastant l'enginy en armes infernals, l'any nou vindrà, plorant els fets innobles amb fulls ferits d'esllanguiments mortals.—

MIQUEL ALAMANY VILA.

Petòns

Hivernal

Benvingut sies vell Hivern blanc!
Tu que ets blanc com nostre amor.

I eurosament, tímidament, de bon matí, envoltalles la terra, que la brúfola Tardor ha deixat nua, amb un mantell de nítida blancor.

I fas enmudir els gentils brolladors remorosos, i els encantens en una rastellerà diáfana de perles cristallines.

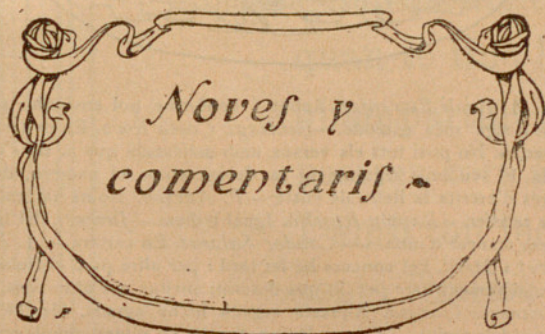
I floreixes les anbagues torrenteres de nadales i violetes humides com l'alè calt de l'aimada.

I fas esclatar formosament dugues roses vermelles damunt les galtes mòrbides de la meva enamorada, i encéns un clavell de foc en sos llavis gemats, i un llir blanc rosa aclareix son front que l'amor auriola d'un nimbe de puresa.

I blanqueges els ametllers, herauts de ton regnat de gebre, de flors nevades com les *edelweiss* alpines.

Benvingut sies vell Hivern blanc, que'l caliu de nostre amor no romandrà enfredorit de tes crueses!

JUVENCI.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impemta» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan inclur-hi carta o enviarlo

tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

La Festa de l'arbre, va celebrar-se a Molins de Rei amb la solemnitat, el gust i la munificència que te acreditats la nostra vila en totes ses manifestacions populars. La circumstància d'esser diumenge i el disfrutar d'un dia assoleiat i transparent, augumentaren la brillantor de la festa cultural i poètica.

Com a elements de fòra hi assistiren don Marià Puig i Valls, fundador de la festa de l'arbre a Espanya; don Enric Miralbell, president de la Societat d'amics de l'arbre, i don Josep M.ª Boix, Catedratic de l'Universitat de Barcelona.

De la localitat hi havia el senyor Rector, el senyor Alcalde i regidors, el senyor Jutje, Comissió organitzadora, representació del Sometent Armat, Centre Catalanista amb sa bandera, Joventut Católica, Montepío de Sant Isidre, Centre Tradicionalista, Orfeo «Patria» amb sa Senyera, Chor «Unión» amb son Penó i tots els nois de les escoles amb llurs mestres i professors aixís seglars com religiosos, etc., etc.

El poble s'interessà per la festa i prengué part en la mateixa, acudint-hi un públic nombrós que hi comunicaba el falaguer segell popular que han de revestir sempre els actes d'aquesta índole per a que quedin gravats en l'entranya de la societat.

Els nens de les Escoles cantaren lletres alusives, i les mentades entitats orfeónica i choral dirigides per els mestres respectius don Miquel Blanch i don Josep Grau, lluiren els seus mèrits artístics en un concert breu i selecte en la plassa pública rodejats dels nens, representacions i poble, i sota un sol rialler i agradable.

Una banda de música donà més amenitat a la festa executant escullides composicions.

Els nens, futurs obrers col·laboradors de la Naturalesa quina sana devoció se tracta de promoure i fomentar sembrant la feconda llevar en llurs tendres cors. escoltaren durant la laboriosa plantació d'arbres, la competent i persuassiva paraula dels referits senyors Puig i Miralbell, indiscutibles autoritats en tan profitoses materies. Al final foren tots ells obsequiats amb bosses plenes de lleminadures, com ho foren les senyoretetes i nenes de l'Orfeo amb esquisits i enlassats ramets de violetes.

El tinent d'Alcalde don Josep Muntané despedí a la nombrosa concurrència i donà mercès a tots amb un vibrant i compendiat parlament plé de patriotisme i de fervor envers la cultura de l'arbre i els respectes que se li deuen guardar.

En resúm, una festa que, per la seva senzilla grandiositat i per l'entusiasme popular que despertà, deixarà fonda memoria en l'ànima de tots i que esperem veure-la repetida en anys successius, adquirint cada vegada més relleu i refermant en tots l'idea de que l'estimació envers l'arbre es un element primordial de cultura i civilitat.

Hem rebut unes elegants fulles que ha fet imprimir la «Lliga del Bon Mot» del ofici que dita entitat cursà al President de la Mancomunitat. Per la seva extensió, hem tingut d'abstindre'ns de publicar íntegre el text de les mateixes, ben a pesar nostre. En ells es proposa la creació d'una Institució tècnica destinada al estudi, foment, fixesa, noblesa i puresa del llenguatge parlat.

No cal dir com ens adherim a la proposta i desitgem que's porti a cap.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

El Consistori dels Jocs Florals de Lleida ha publicat el cartell dels d'enguany que's celebraran durant la primera quinzena del mes de Maig prop-venent.

S'ofereixen els premis següents:

Flor Natural que s'adjudicarà a la poesia que en més bella forma canti l'Amor.

Englantina d'or i argent, que serà concedida a la millor poesia de caràcter patriòtic.

Viola d'or i argent, que s'adjudicarà a la millor poesia sobre tema religiós o moral.

80 pessetes al millor treball en prosa de caràcter científic o d'estudi de l'idioma i la literatura catalana.

50 pessetes al millor treball en prosa literària.

Ademés s'ofereixen altres premis, fins a 13, concedits per les autoritats i corporacions oficials de Lleida, cinc dels quals són sobre composicions de tema lliure, en vers o en prosa.

El plaç per a l'admissió de treballs acaba el dia 24 del mes d'Abril vinent. Aquests deuen remetre's en la forma de consuetut al Secretari del Jurat Qualificador, que ho és En Manuel Herrera.

Elisir Collol remedi de les Debiles

Hem rebut un manifest que, com a butlletí de subscripció a sa revista portaveu *Patria Jove*, ens endreça la Joventut Escolar Nacionalista.

En el preambule explica l'acció que entre l'estament escolar pensa portar a terme.

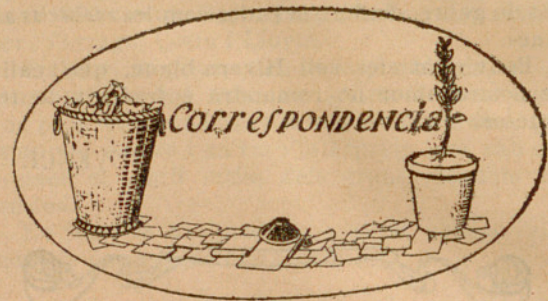
Subjugats pel bell propòsit que'ls guia, els desitgem una feliç actuació i força prosperitat.

La Redacció i Administració la situen al carrer Alvarez, 6, principal.

Camiseria SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

A. Aveli Estrenjer Rebut i conforme; pot enviar-ho allí on li siga més còmode.—*Santiago Costa Roca*. En cartera i mercès. No posi tots els versos amb majúscula que ja no s'estila. El seu amic segurament ja devia rebre el número, després d'escrita la lletra de vostè.—*P. Anrich*. No'ns ha acabat de satisfer.—*Ramón Roselló*. Igual li diem.—*Juvenci*. El trobem mancat d'inreres.—*Candor Salamé*. En cartera.—*A. Pedret i Miró*. Pel concurs ha fet tard i per altre part el trobem excessivament llarc per lo que descuiu; enviis un altre cosa.—*Francesc Garcia*. Aquesta vegada no'ns agrada. Mercès en nom dels amics.—*Vicens Rojas*. Sentim no poder complaure'l.—*Joan Rius*. Havem buscat la direcció que li interessa i no l'havem trobat. Perdoni si per aquesta causa no'l podem servir.—*Joan Capdevila i Rovira*. Estàn bé, però pobres d'imatges.—*Josep Vandellós i Solà*; *Ramón Gai*. Provin d'enviar qualsevol altra cosa.—*Puigeverat*. No'l podem complaure.—*Josep M. Cortada*. Aquesta vegada no'l podem complaure.—*Esteve Balle Blanco*. De la seva poesia hi ha quelcom que'ns agrada, però en conjunt, no. Li preguem ens envii un altre més acurada.—*Josep Roig i Mús*. Amb algún retoc, publicarem la poesia «Amorosa».—*Pere Monfort*. En cartera.—*Aleix Boix*. És massa trist.—*Fidel Boscarà*. No pas per are germà.—*Miquel Guinart*. Vagi per endavant la nostre felicitació. La poesia «El meu vilatge» es de mà mestre. Queden ambdues en cartera i vegi d'enviar nos, si li plau, que'com més.—*R. Alufes*. Hem tingut la desgràcia de llegir la seva, després de les d'en Guinart i la comparació ha sigut, naturalment, una desgràcia, per a vostè i per a nosaltres. Lo millor que pot fer es trencar la lira, aquesta lira que vostè diu que l'inspira.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »
Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.ª, 2.ª	
Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39	
Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI	